

flag vilde der aabenbart savnes den fornødne Garanti i denne Retning. Dertil kommer, at det er en absolut nødvendig Forudsætning for en Adskillelse i finansiel Henseende mellem Statens og Dernes Anliggender; at Kolonialraadene Ret til at deltage i Udvælsen af den lovgivende Myndighed bliver indskrænket til de kommunale Anliggender, da de selvfølgelig ikke bør have Kompetence til at lovgive angaaende Forhold for hvis vedkommende Udgifterne alene bæres af Statskassen, men til Baretagelsen af alle saadanne egentlige Statsanliggender vilde der jo under alle Omstændigheder kræves en sælles stedlig Repræsentant for Regeringsmyndigheden. Saa langt fra at dele dette Mindretals Formenting om, at Dernes Selvstyre burde opretholdes eller endog udvides, selv om der blev iværksat en Adskillelse i finansiel Henseende mellem Statens og Koloniernes Anliggender, anse vi det meget mere ogsaa af den Grund for ønskeligt, at den Kolonialraadene tillagte Myndighed i egentlige Lovgivningsanliggender bortfalder, fordi Erfaringen tilstrækkelig har vist, at man ikke har evnet at følge med i Udviklingen paa Lovgivningens Omraade, saa at Kolonierne nu i flere Retninger staa betydelig tilbage, naar henses til de Fremskridt, de senere Aar have bragt her i Landet.

Vi finde ikke, at det her er Stedet til nærmere at inoedegaa de i det første Mindretals Betænkning gentagne Gange fremsatte Ytringer om det formentlig ønskelige i, at Derne gaa over i en fremmed Magts Besiddelse, Ytringer, hvis Fremkomst vi af forskellige Grunde kun kunne beklage.

Vi skulle endnu kun udtale, at vi i det hele kunne slutte os til det af Ministeriet forelagte Lovforslag og finde den deri foreslaaede Fordeling mellem Statskassen og Kolonialkasserne af Indtægter og Udgifter i det væsentlige rimelig og billig og i alt Fald paabudt af Nødvendigheden af at stille Kolonierna saaledes, at der er Mulighed for, at de kunne dække deres Udgifter af de dem anviste Indtægter, idet vi efter Dernes

tilstrækkelig konstaterede økonomiske Tilbagegang formene, at det ikke lader sig gøre ved Paalæg af ny Skatter at tilvejebringe et for Statskassen gunstigere Resultat. At Statskassens Tilgodehavende hos Kolonialkasserne, som i § 9 foreslaaet, maa estergives, anse vi som en Konsekvens, den ny Ordning nødvendigvis fører med sig, og med det første Mindretal fremdeles at hævede dette Krav, om end som rentefrit, vilde kun være at gøre det umuligt for Kommunerne nogenstunde at rejse selv et midlertidigt Laan, hvad der under uheldige Tidforhold dog maasse kunde vise sig Trang til. Medens vi efter det oven anførte ikke finde de i de tvende Betænkninger fra Kolonialraadene fremsatte Beklagelser over den foreslaaede Indskrænkning i Dernes Selvstyre besøjede, skulle vi med Hensyn til en i St. Croix Kolonialraads Betænkning fremdragen Tvivl om, hvorvidt Lovforslaget vil berøbe Raadet Ret til at afgive Betænkning over Forslag til Love, der vedkomme Derne, bemærke, at saadanne Forslag vel ikke vilde blive forelagte til Betænkning (medmindre de maatte angaa kommunale Forhold, som der var fundet Anledning til at give en Lov om), men at der dog formentlig ifølge Koloniallovens § 2 vil blive givet det vedkommende Kolonialraad Lejlighed til at udtale sig derom. Skulde der dog i saa Henseende paa Grund af Ordene i § 2 kunne næres nogen besøjet Tvivl med Hensyn til Anliggender, der udelukkende angaa Forhold inden for Dernes Grænser, henstille vi til Ministeriet, at saadan Tvivl fjernes ved en Ændring i den nævnte Paragraf, idet vi baade maa holde det for rimeligt og billigt, at der gives Kolonialraadene Lejlighed til at ytre sig over paatænkte Forandringer i de dem vedrørende Love, og tillige anse det for ønskeligt, at Kongerigets Lovgivningsmagt, forinden den træffer sin Afgørelse, erholder autentisk Oplysning om Stemningen paa Derne.

Naar den ved Kolonialloven etablerede Tilstand med Rette maa erkendes for uholdbar, ligger Nødvendigheden af en Foran-